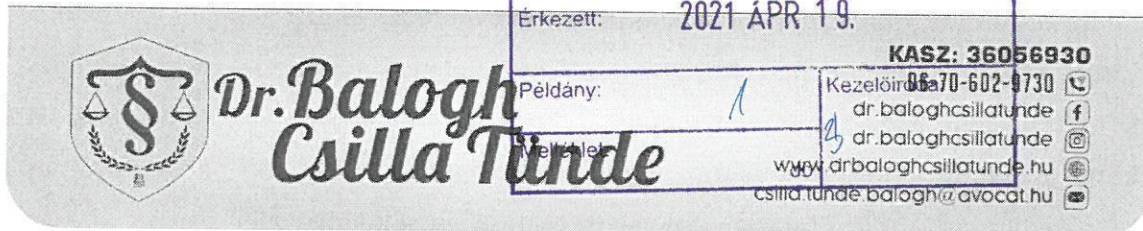


ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 00 87 6 - 0 / 2021
Érkezett:	2021 APR 19.
Példány:	1
Melléklet:	
KASZ: 36056930	
Kezelőiroda: 0670-602-9730	
dr.baloghcsillatunde	
dr.baloghcsillatunde	
www.drbaloghcsillatunde.hu	
csilla.tunde@avocat.hu	



Az Alkotmánybíróság részére (1015 Budapest, Donáti u. 35-45.)
a Fővárosi Törvényszék (1055 Budapest, Markó utca 27.) útján

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Alkotmánybíróság Ügyrendjéről

szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 27. § (1) - (4) bekezdéseinek megfelelő, a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt és végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a *Kúria Bfv.II.528/2020/9. számú végzésének*, valamint az ezen végzéssel, - az Indítványozó esetében hatályában fenntartott - a *Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 4.Bf.88/2018/121. számú ítélete*, továbbá az ennek alapjául szolgáló, a *Fővárosi Törvényszék 15.B.311/2015/517. számú ítélete* alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Tehát az Indítványozó az alkotmányjogi panaszt - a 2. pontban részletesen kifejtett indokolás alapján - a *Kúria Bfv.II.528/2020/9. számú végzésének*, valamint az ezen végzéssel - az Indítványozó esetében hatályában fenntartott - a *Fővárosi Ítéltábla, mint*

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 36.	
FŐLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐÍRATON:	
Postán / Gyűjtőládán / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2021 APR 01.
PÉLDÁNY:	IV:.....
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:.....
FŐLAJSTROMSZÁM:	
UTÓÍRATON:	

másodfokú bíróság 4.Bf.88/2018/121. számú ítélete, továbbá az ennek alapjául szolgáló, a Fővárosi Törvényszék 15.B.311/2015/517. számú ítélete, mint Alaptörvény-ellenes határozatok ellen, azok alaptörvény-ellenességének megállapítása és az Abtv. 43. § (1) bekezdése szerinti megsemmisítése iránt terjeszti elő. (Abtv. 43. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.)

A megjelölt ítéletek az Indítványozónak az Abtv. 27.§ (1) bekezdés a) pontja szerint Alaptörvényben biztosított jogait sértik, és az Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pontja alapján, rendes jogorvoslati lehetőségeit, a megjelölt büntetőeljárásokban terhelti minőségben már kimerítette.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) a) és b) pontja alapján szíveskedjen felhívni a bíróságot a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Pertörténet:

A Fővárosi Törvényszék a 2017. június 26. napján kelt 15.B.311/2015/517. számú ítéletében ██████████ ú terhellet bűnösnek mondta ki 27 rendbeli, kilenc esetben folytatólagosan elkövetett csalás büntetében (1978. évi IV. törvény- a továbbiakban: korábbi Btk. – 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont), melyből egy eset kísérlet, 15 esetben, mint társtettet, 238 rendbeli, 21 esetben folytatólagosan elkövetett csalás büntetében (korábbi Btk. 318. §(1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont), 60 esetben, mint társtettet, 121 esetben mint felbujtót, 24 rendbeli csalás büntetében (korábbi Btk. 318. §. (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont), 4 esetben mint társtettet, 19 esetben mint felbujtót, valamint 4 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében (korábbi Btk.276. §), két esetben mint felbujtót. Ezért az I. rendű terhellet – halmazati büntetésül, mint bűnszervezetben elkövetőt – 11 évi szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, és abból a bünszervezet szabályaira tekintettel a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az Indítványozó az összes, rendelkezésére álló, rendes és rendkívüli jogorvoslati lehetőséget maradéktalanul kimerítette.

Az Indítványozó a Fővárosi Törvényszék 15.B.311/2015/517. számú ítéletével szemben, törvényes határidőn belül, fellebbezést jelentett be és ezáltal a büntetőeljárás másodfokon a Fővárosi Ítéltábla előtt folytatódott 4.Bf.88/2018. számon. Ezen ügyben 2018. november 6. napján 4. Bf.88/2018/121. számon jogerős ítélet született.

Az első és a másodfokú ítéletekkel szemben, jogszabályi határidőn belül, 2019. április 8. napján felülvizsgálati eljárás indult az Indítványozó védőjének felülvizsgálati kérelmére, melyben a Kúria 2020. február 8. napján hozta meg Bfv. II. 528/2020/9. számú végzését.

Ezáltal az Indítványozónak jelenleg nem áll rendelkezésére több jogorvoslati lehetőség, azokat maradéktalanul kimerítette.

A fentiekre tekintettel Indítványozó nyilatkozik, hogy a jelen ügyben az alkotmányjogi panasz benyújtásának napján nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt. Továbbá az Indítványozó nyilatkozza, hogy nem kezdeményezett perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben. A korábban folyamatban volt felülvizsgálati kérelmet a Kúria 2021. február 8. napján bírálta el, így az Abtv. 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a valamint az Ügyrend 32. § (3) bekezdése alapján nem áll fenn az el nem bírált kérelem miatti eljárási akadály lehetősége.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A jelen alkotmányjogi panaszt az Indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján, a Kúria Bfv.II.528/2020/9. számú, 2021. február 8. napján kelt végzésének, 2021. február 10. napján, elektronikus formában való kézhezvételét követő 60 napon belül, az Ügyrend 27. § (1)-(4) bekezdésnek megfelelően előterjesztett szabályszerű ügyvédi meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján nyújtotta be az első fokon eljáró bíróságon, az Alkotmánybíróságnak címezve, mind elektronikus, mind papír alapú formátumban.

A hatályos jogszabály által biztosított eljárási határidő megtartásra került, ezért az Abtv. 30.§ (1) bekezdés által biztosított 60 napos határidő elmulasztása nem történt meg. Ezzel összefüggésben igazolási kérelem nem került előterjesztésre.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A jelen alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntések egyértelműen érintik a panaszt Indítványozóként benyújtó személy jogait valamint jogos érdekeit tekintettel arra, hogy a bírói döntéssel érintett ügy egy büntetőeljárás, melynek I. rendű terheltje, és az eljárás lezárultával elítélte az Indítványozó. Tehát a közvetlen, személyes érintettség, mint jogszabályi kritérium kétségtelenül igazolt.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 29. § értelmében „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.”

A hivatkozott szakasz értelmében, tehát az alkotmányjogi panasz befogadásának két feltétele áll fenn, melyek ugyan vagylagos feltételek, **de abban a nemvárt esetben, ha egyik nevezett feltétel sem teljesül, jogszabályi gátja képződik az alkotmányjogi panasz befogadásának és ezáltal érdemi vizsgálatának.**

Az Indítványozó határozott jogi álláspontja szerint, a fentiekben részletesen hivatkozott büntetőeljárásokban fellelhető, **mind a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, mind pedig az a tény, miszerint jelen alkotmányjogi panaszban alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés érintéséről van szó.**

A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség elsősorban az Indítványozó **tisztességes eljáráshoz való jogának** valamint a **védelemhez való alkotmányos jogának** a sérelmére és azok jelentőségének hibás értékelésére vezethető vissza.

Az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga kapcsán elmondható, hogy mind a felülvizsgálati eljárás, mind pedig az első- és a másodfokú eljárás is kétséget kizáróan szenvedett olyan eljárási szabálysértésekben, melyek eredményeképpen az Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdés szerinti tisztességes eljáráshoz való joga sérült.

Ezzel egyidőben az is deklarálnak, hogy az alaptörvény-ellenesség és annak hibás értékelése egyértelműen befolyásolta a bírói döntést.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatban az Alkotmánybíróság már több ízben megállapította, hogy *az annak lényegi tartalmát érintő követelmények teljesülésének vizsgálata és a jogszabályi környezet alkotmányjogilag aggályos tartalma alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül / (összefoglalóan: 19/2015. (VI. 15. AB határozat) / , így alkotmányjogi panasz tárgya lehet.*

Ugyancsak vizsgálta már a testület a tisztességes eljárás kapcsán az Alaptörvény 2013. március 25-i (negyedik) módosítására és a **13/2013. (VI. 7.) AB** határozatában foglaltakra figyelemmel a korábbi, az Alkotmány hatálya idején született alkotmánybírósági határozatokban foglalt követelmények fenntarthatóságát is. Ennek során a **7/2013. (III.1) AB** határozatban leszögezte, hogy *„az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmezésekor – az Alkotmánnyal fennálló tartalmi és kontextuális egyezés okán – a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírósági gyakorlat, a korábbi határozatokban kifejtett érvek és definíciók továbbra is irányadóak.”*

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a **6/1998. (III. 11.) AB** határozatban összegezte, majd számos további döntésében részben megismételte, részben bővítette /pl. **5/1999. (III. 31.) AB határozat, 14/2002. (III. 20) AB határozat, 35/2002 (VII.19.) AB határozat/**. A testület már az Alaptörvény hatálya idején a **34/2014. (XI. 14.) AB** határozatban, a **8/2015. (IV. 17.) AB** határozatban is megerősítette, hogy *„a tisztességes eljárás követelménye olyan minőséget, az eljárási garanciák érvényesülésének olyan lényeges biztosítékát jelenti, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes.”*

A tisztességes eljáráshoz való jog számos, az Alaptörvényben kifejezetten nem nevesített jogot magában foglal, így az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített **bírósághoz való jog valamennyi feltételét is**. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a **hatékony bírói jogvédelem követelménye**, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthesse. **Önmagában a bírói út igénybevételének formális**

biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesítéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.

A tisztességes eljárás követelményének alapvető ismerte, hogy a bíróságnak az eljárási cselekményeken elkövetett szabályszegések, azok valós vagy nem valós voltát és a szabályszegésnek a bizonyítás eredményére való kihatását valamint annak mértékét tisztáznia kell. A fair eljárás követelményeinek teljesüléséért ugyanis végső soron a bíróság visel felelősséget. **A bíró alkotmányos felelőssége éppen abban áll, hogy megítélje ennek a folyamatnak a törvényességét, szabályszerűségét, az Alaptörvényből fakadó körülmények betartásának érvényesülését.**

A büntetőeljárás során megvalósuló szabályszegésekre, így a kizárt védők eljárására valamint a távollévő védő eljárására a védelem többször felhívta a figyelmet, így a másodfokú eljárásban előadott védőbeszédben és a felülvizsgálati kérelemben is. Ezen súlyos szabályszegések alapján a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla, vagy ennek hiányában a felülvizsgálati eljárás keretében a Kúria hatályon kívül kellett volna helyezze a Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítéletét, tehát jelen esetben az alaptörvény-ellenesség érdemben kihatott a bírói döntésre.

A Fővárosi Ítéltábla az eljárási szabálysértésekkel összefüggésben, melyek egyben az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát és az Alaptörvény szerinti védelemhez való jogát is egyértelműen sérti a következőket nyilatkozta: (Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.88/2018/121. számú ítélet 55. oldal)

„ A fenti szabályok összevetése alapján vizsgálta a másodfokú bíróság a védők kizárással kapcsolatos felvetéseit. Ezzel összefüggésben megállapítható, hogy [REDACTED] ő, akik korábban a sértettek képviselőjeként eljárak, egyidejűleg, de a későbbiekben sem járhattak volna egyik vádlott védőjeként sem.”

Tehát a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is történt jogsérelem. Ezen túl azonban a másodfokú ítélet nem tesz hozzá semmit ehhez a kérdéskörhöz, ami azért érdekes, mert megállapítja ugyan az eljárási szabálysértést, de nem alkalmaz jogkövetkezményt, sőt a

jogszabályi követelményeket mellőző eljárási cselekményeket indítvány ellenére sem folytatja le újra.

A Fővárosi Ítéltábla az eljárási szabálysértések körében nevesítette [REDACTED] er eljárását is, kimondva a következőket: „Kétségtelen tény, hogy az I. és VI. rendű vádlottak védője a 2016. év október hó 10. napján tartott tárgyaláson [REDACTED] 2012. december 10-én nyomozóként járt el [REDACTED]

[REDACTED] úkéra. A 2017. év február hó 21. napján tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság észlelve az eljárási szabálysértést ismételten foganatosította a korábbi tárgyalási napon felvett bizonyítást és kihallgatta [REDACTED] valamint [REDACTED] vételével valamennyi tanút, akiket a korábbi tárgyaláson a kizárt védő jelenlétében kihallgatott, ezzel a kizárt védő jelenlétében lefolyt bizonyítást túlnyomórészt a bizonyítás ismételt felvételével megismételte.”

Ahogyan a Fővárosi Ítéltábla megjegyezte, „túlnyomórészt” sikerült az eljárási szabálysértést korrigálni, de az alapjogsérelem ennek ellenére fennáll tekintettel arra, hogy olyan védő járt el az I. és a VI. rendű vádlott védelmében, aki korábban nyomozóként vett részt ebben az eljárásban. Egyszerűen nem elvárható, hogy a korábbi nyomozói minőségben az eljárásban részt vevő személy, megfelelő, hatékony védelem keretei között, a tisztességes eljáráshoz való jog szabályainak maradéktalan betartása mellett járjon el. Ezt az elvárást maga a bírói gyakorlat sem támasztja az eljárásból kizárt védővel szemben, hiszen a törvény vélelmezi a terhelt és a sértett közti érdekellentétet. (BH 2016.10.267) Ebből következően a tényállás felderítésében részt vevő korábbi nyomozó egyszerűen nem tud hatékony védelmet biztosítani a terhelt részére a tisztességes eljáráshoz való jog szabályainak érvényesülése mellett.

A Kúria a 2021. február 8. napján kelt, Bfv.II.528/2020/9. számú végzésében (32. oldal közepe) a következőképpen érvel:

„A 2016. szeptember 2-án tartott tárgyalással kapcsolatos védői kifogás helytálló annyiban, hogy a jegyzőkönyv fejléce, illetve a megjelentek számbavétele szempontjából a 241. sorszámú jegyzőkönyv ellentmondásos és értelmezhetetlen, tekintettel arra, miszerint a 41. oldalon a jegyzőkönyv fejrészében az szerepel, hogy „d [REDACTED] meghatalmazott vezető védő” van jelen, azonban

a 42. oldal első bekezdésében a távolmaradottak között az I. rendű és VI. rendű terhelt védője nem került feltüntetésre. Ezen a határnapon [REDACTED] hallgatásra, akihez kérdést a XXVI. rendű és a XXIII. rendű terhelt intézett, továbbá [REDACTED] [REDACTED] t sor. A jegyzőkönyv tartalma szerint ezen a tárgyaláson valóban nem volt jelen az I. rendű és VI. rendű terhelt védője, azonban a bizonyítás a VI. rendű terheltet nem érintette. A korábbi Be. 281. § (4) bekezdés második mondata szerint, ha az eljárás több terhelt ellen folyik, a terhelt távollétében is megtartható a tárgyalásnak az a része, amely őt nem érinti; ekkor a meg nem jelent terhelt védőjének távollétében a tárgyalásnak ez a része akkor is megtartható, ha a védelem kötelező. Az elsőfokú bíróság tehát a VI. rendű terhelt tekintetében nem, az I. rendű terhelt tekintetében azonban valóban eljárási szabálysértéssel tartotta meg a tárgyalást."

Az indítványozó tisztességes eljáráshoz és védelemhez való joga akkor is sérült, amikor [REDACTED] akik korábban sértetti képviselőként jártak el, védői minőségben jelentek meg az eljárásban. A jogsértés fennállását és ezáltal az alapjogsértést, melynek elkerüléséért az eljáró bíróság felel, a Kúria sem vitatta:

„Az I. rendű és VI. rendű terhelt védője által [REDACTED] tekintetében kifejtettek szintén helytállóak annyiban, hogy e két védő korábban sértetti képviseletet látott el, ennek ellenére utóbb [REDACTED] kilenc esetben járt el az I. rendű, öt esetben pedig a VI. rendű terhelt védelmében. Az I. rendű terhelt esetében azonban [REDACTED] november 17-i tárgyaláson volt végig egyedül jelen.”

Ezzel az esettel összefüggésben az Indítványozó álláspontja szerint, ha egyetlen eljárási cselekményt érint a jogsérelem, akkoris jogsérelemről beszélünk. Az, hogy korábbi sértetti képviselő látja el az adott büntetőeljárás kulcsfigurájának védelmét, azon túl, hogy eljárásjogilag aggályos, olyan visszás helyzetet kreál, mely során egyszerűen elkerülhetetlen, hogy az érintett terhelt joga vagy jogos érdeke ne sérüljön.

Amennyiben védő részvétele a büntetőeljárásban kötelező, a törvény által kizárt védő szereplése miatt a védelem meghiúsult, ezért hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés valósult meg, mert a tárgyalást olyan személy távollétében megtartottnak kell tekinteni, akinek a részvétele a törvény értelmében kötelező. A bírói gyakorlat a sértetti képviselet és védelem esetén is konkrét, hiszen alapelveként érvényesül a szabály, miszerint védőként nem járhat el az az ügyvéd, aki a sértett jogi képviseletét is

ellátja (BH 2002.1.9) illetve a terhelt védőjeként nem járhat el az az ügyvéd, aki korábban az ügy egyik sértettjének a jogi képviselője volt (BH 2005.11.).

A kizárásnak azért van kiemelt jelentősége, mert a törvény vélelmezi a terhelt és a sértett közti érdekellentétet (praesumptio iuris et de iure) és mivel az ügyvéd kettős pozíciója a terhelt és a sértett érdekével is ab ovo ellentétben áll, ezért az nem is vizsgálendő, az e körben tett nyilatkozatoknak nincs jogi jelentősége. (BH 2016.10.267)

Tehát a bírói gyakorlat szerint a két említett védő jelenlétében lefolytatott tárgyalásokat úgy kell tekinteni, mintha azokat olyan személy távollétében tartották meg, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező, így erre az okra tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének lett volna helye.

A Kúria végzésének 33. oldalán a jogszabálysértéssel összefüggésben a következőkre mutat rá: „Kétségtelen, hogy az ügyb[redacted] a korábbi Be. 21. § (1) bekezdés b) pontja [redacted] tett törvényhely a) pontja alapján az ügyben védőként nem járhatott volna el.”

A Kúria végzésének 32. oldal szerint:

„A 2016. január 15-i tárgyaláson mind az I. rendű, mind a VI. rendű terhelt védelmét [redacted] [redacted] [redacted] I. rendű terhelt védelmét. Nem valósul meg a feltétlen eljárási szabálysértés abban az esetben, ha a terhelt védelmét a kizárt védő mellett egyidejűleg más védő is ellátja, aki az eljárási cselekményen jelen is van (EBH 2017.B.12.II.).”

Bár a Kúria álláspontja szerint eljárási szabálysértést nem valósított meg a kizárt védőnek a nem kizárt védővel való együttes eljárása, mégis kérdést vet fel ez gyakorlat a hatékony védelemhez való jog érvényesülése kapcsán tekintettel a már hivatkozott bírósági határozat szerint (BH 2016.10.267) a törvény vélelmezi a terhelt és a sértett közti érdekellentétet. Hogyan is tudnának ebben a helyzetben a védelemhez és a tisztességes eljáráshoz való jog garanciái megfelelően érvényesülni?!

A Kúria végzésének 33. oldalán összegzően a következőkre tér ki:

„Nem valósult meg feltétlen eljárási szabálysértés azzal, hogy [redacted] védő a 2015. május 13-i tárgyalás egyes, nem érdemi részein nem vett részt.”

Az ítélet meghozatalakor hatályos büntetőeljárás törvény (a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény) szerint a védőnek nem a tárgyalás érdemi részein kell személyesen jelen lenni, hanem a tárgyalás egészén:

242. § (1) A tárgyaláson a védő részvétele kötelező

a) ha e törvény másképp nem rendelkezik, a törvényszék mint elsőfokú bíróság előtt,

b) a 46. §-ban szabályozott esetekben,

c) amennyiben a szabályszerűen megidézett vádlott bejelentette, hogy a tárgyaláson nem kíván részt venni,

d) ha pótmagánvádló lép fel.

Tehát a jogsértés megtörtént, ráadásul az Indítványozónak a hatékony védelemhez való joga is sérült. Arról nem is beszélve, hogy a Kúria az eljárási szabálysértés súlyát csökkentve, a ítélet meghozatalakor hatályos jogszabállyal ellentétesen indokolta a hatályonkívül helyezés elmaradását.

A Kúria a végzés 33. oldalán az álláspontja szerint nem korrigált szabálysértésekre is hivatkozik:

„Ekként az eljárás során folyamatában ki nem küszöbölt eljárási szabálysértés

- [REDACTED] távolléte miatt a 2016. szeptember 2-i tárgyaláson az I. rendű terhelt tekintetében,

[REDACTED] sa miatt a 2015. november 17-i tárgyaláson az I. rendű terhelt tekintetében, valamint a 2016. január 15-i tárgyalás második részében az I. rendű és a VI. rendű terhelt tekintetében.”

A már korábban hivatkozott jogsértések és egyben alapjog sértések mellett, ezen deklarált szabálysértéseket a Kúria maga is olyanak ismeri el, melyek korrigálására az eljárás során nem került sor. Azon eljárásjogi jogsértések, egyben alapjog sértések is.

A hivatkozott eljárási szabálysértések, ha a jogszabálynak megfelelően lettek volna értékelve egyértelműen hatályonkívül helyezésre adtak volna okot. Tehát a Fővárosi Törvényszék és Kúria azáltal, hogy nem biztosította a tisztességes eljárás lefolytatásának a feltételeit és a

védelemhez való jog alkotmányos garanciáit, hagyta sérülni az Indítványozó alkotmányos jogait is.

A hivatkozott eljárási szabálysértések és azok nem megfelelő értékelése alkotmányjogi szempontból alaptörvény-ellenességet generált, ami érdemben befolyásolta a bírói döntést és egyben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek is minősül, hiszen mind a másodfokú ítélet, mind pedig a felülvizsgálat során hozott végzés meghozatalakor hatályos büntetőeljárási törvény (Be.) alapján, ilyen szintű és ilyen számú jogszabálysértés esetén abszolút hatályonkívül helyezésnek lett volna helye. Az eljáró bíróságok ezt nem tették meg, ezáltal nem biztosították a tisztességes eljárás jogszabályi kereteit és a védelemhez való jog garanciáinak az Alaptörvény által megkívánt érvényesülését.

Be. 609. § (1) A másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha a 607. § (1) bekezdésében, valamint a 608. § (1) bekezdésében fel nem sorolt, és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására illetve intézkedés alkalmazására.

Be. 608. § (1) A másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha

d) a tárgyalást olyan személy távollétében tartották meg, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező.

A Be. 663. § (2) bekezdése szerint a Kúria - a 662. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott kivétellel - a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti, a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságot új eljárásra utasítja, illetve az ügyiratokat az ügyésznek megküldi, ha az alapügyben a bíróság a jogerős ügydöntő határozatát a 649. § (2) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott valamely eljárási szabálysértéssel hozta meg.

A Be. 649. § (2) szerint eljárási szabálysértés miatt felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő, ha a bíróság a határozatát

a) joghatóság hiányában,

b) a magánindítvány, a feljelentés, vagy a legfőbb ügyésznek a 4. § (9) bekezdésében vagy a Btk. 3. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezése hiányában,

c) nem az arra jogosult által emelt vád alapján,

d) a 608. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértéssel vagy

e) a súlyosítási tilalom megsértésével

hozta meg.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Indítványozó - az anyagi jogi feltételek között részletezendően, az Abtv. 29. §-ának szem előtt tartása mellett - az Abtv. 52. § (1) bekezdés (1b) és f) pontja szerint előterjesztett, határozott kérelemként kijelentett indítványa, hogy az Alaptörvény Szabadság és Felelősség fejezetben alapjogként meghatározott,

- a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, tisztességes eljáráshoz, független és pártatlan bíróság által lefolytatott nyilvános tárgyaláshoz és ésszerű határidőn belüli határozat meghozatalához való jogra valamint
- a XXVIII. cikk (3) bekezdésében garantált védelemhez való jog megsértésére figyelemmel

határozottan kéri az Alkotmánybíróságtól

a 2. pontban részletesen indokolt, jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítéletek alaptörvény-ellenességének megállapítását és ex tunc hatályú megsemmisítését (Abtv. 52. § (1b) e) pont), megállapítva, hogy az Abtv. 43. § (2) bekezdése és a Be. 632. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 43. § (3) bekezdése és a Be. 632. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az eljárást meg kell ismételni.

Továbbá az Indítványozó kéri az Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján hívja fel a bíróságot a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.88/2018/121. számú jogerős ítélete végrehajtásának felfüggesztésére, illetve ennek hiányában az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a határozat végrehajtását maga függessze fel.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A fentiekben megjelöltek szerint az indítványozó elsődlegesen az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét, másodlagosan az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdése által garantált védelemhez való jog sérelmét határozta meg az Alaptörvény megsértett rendelkezéseiként.

A tisztességes eljárás

Az Indítványozó tudomással bír az alkotmányjogi panasz jogszabályi korlátaival, ezért kezdeményezése nem arra irányul, hogy az Alkotmánybíróság az érintett bírói döntést eljárásjogi szempontból vizsgálja felül. Ezen túl az Indítványozó ismeri a **19/2015 (VI. 15.) AB határozatot** is, mely szerint fennáll a bizonyítékok újraértékelésének, s ezen keresztül a konkrét ténybeli kérdések és az ezekből levonható következtetések „átértékelésének” tilalma. Mindezzel együtt az Indítványozó nem tud eltekinteni a bizonyítási relevanciák bemutatásához szükséges körülmények olyan minimális szintű részletezésétől, mely igazolja ezen alapjoga sérelmét, s amely lehetővé teszi, hogy az **Alkotmánybíróság a hivatkozott határozat szerinti, az Alaptörvényből fakadó feladatának eleget tudjon tenni, azaz rámutathasson, hogy az ügy eldöntése szempontjából milyen, az alkotmányos megítélés szempontjából lényeges tényezőket hagyott figyelmen kívül vagy értékelt hibásan a bíróság.**

A **3305/2017. (XI.24.) AB határozatában** az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy az „Alaptörvény az Alkotmánybíróság új, alaptörvényi szintű feladataként határozza meg a bírói döntések Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát”. Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjából, valamint az Abtv. 27. §-ából fakadóan a bíróságok döntései és az Alaptörvény rendelkezései közötti összhang biztosítása végső soron az Alkotmánybíróság kötelessége. *Erre figyelemmel megállapította, hogy az Alaptörvényben megfogalmazott tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerének elemei a magyar jogrendben immáron egy olyan alkotmányos mércét jelentenek, mely a jogszabályi környezetten túl az egyedi ügyben hozott bírói döntések megítéléséhez is alapul szolgál.” /7/2013. (III.1.) AB határozat /*

Az Alkotmánybíróság a büntetőjogra vonatkoztatva, a korábbi döntéseiben kifejtette miszerint, „a konkrét büntetőjogi döntés és a döntést támadó alkotmányjogi panaszban előadott kifogások értékelése során figyelembe veszi az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjában biztosított vizsgálati jogkörének határait is. /13/2014. (IV.18.) AB határozat/ Ennek értelmében az Alkotmánybíróság mindaddig tartózkodik attól, hogy törvényértelmezési és szakjogi kérdésekben állást foglaljon /7/2013. (III.7.) AB határozat, Indokolás (33), (38)/, amíg a

jogalkalmazói jogértelmezés közvetlenül nem befolyásolja valamely alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését. /13/2014 (IV. 18.) AB határozat, Indokolás (51)"/. Ugyanezen megállapításokat deriválja eltérő kontextusokban a 208/2014 (VII.21) AB végzés és ennek nyomvonalán született a 21/2016. (XI.30) AB határozatban foglalt döntése is.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatban az Alkotmánybíróság már több ízben megállapította, hogy az annak lényegi tartalmát érintő követelmények teljesülésének vizsgálata és a jogszabályi környezet alkotmányjogilag aggályos tartalma alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül (összefoglalóan: 19/2015. (VI. 15.) AB határozat), így alkotmányjogi panasz tárgya lehet.

Ugyancsak vizsgálta már a testület a tisztességes eljárás kapcsán az Alaptörvény 2013. március 25-i (negyedik) módosítására és a 13/2013. (VI. 7.) AB határozatában foglaltakra figyelemmel a korábbi, az Alkotmány hatálya idején született alkotmánybírósági határozatokban foglalt követelmények fenntarthatóságát is. Ennek során a 7/2013. (III.1) AB határozatban leszögezte, hogy *„az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmezésekor – az Alkotmánnyal fennálló tartalmi és kontextuális egyezés okán – a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírósági gyakorlat, a korábbi határozatokban kifejtett érvek és definíciók továbbra is irányadóak.”*

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban összegezte, majd számos további döntésében részben megismételte, részben bővítette /pl. 5/1999. (III. 31.) AB határozat, 14/2002. (III. 20) AB határozat, 35/2002 (VII.19.) AB határozat./ A testület már az Alaptörvény hatálya idején a 34/2014. (XI. 14.) AB határozatban, a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatban is megerősítette, hogy a tisztességes eljárás követelménye olyan minőséget, az eljárási garanciák érvényesülésének olyan lényeges biztosítékát jelenti, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. *„Egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes.”*

A tisztességes eljáráshoz való jog számos, az Alaptörvényben kifejezetten nem nevesített jogot magában foglal, így az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a **hatékony bírói jogvédelem követelménye**, amely

szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesítéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.

Része a tisztességes eljárásnak a független, pártatlan bírósághoz való jog, a nyilvános tárgyaláshoz, az ésszerű időn belüli elbíráláshoz való jog, melyeket az Alkotmánybíróság és az EJEB külön is nevesített és vizsgált, mint például a **fegyverek egyenlőségéhez való jog**, az iratokhoz való hozzáférés, azok teljeskörű megismerésének joga, a hallgatáshoz való jog, az indokoláshoz való jog, az eljárási cselekményen való kompetens részvételhez való jog, stb. Ezekén túl is vannak, a jogállamisággal összefüggésben említhető, külön-külön nem nevesített jogok, melyek a szabad bizonyítás rendszeréhez kapcsolódó eljárási elemekhez kötődnek. Ezek a **fairness jogok kategóriájába tartoznak**.

Az Indítványozó esetében a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, a szabad bizonyítás rendszeréből következő és a fairness jogok egyaránt több szinten, a büntetőeljárás több szakaszában sérültek.

A tisztességes eljárás feltétlen része a bizonyítás tisztességének garantálása, ami **nem csupán az eljárási szabályok formális megtartását jelenti, hanem többek között a fegyverek egyenlőségével is szoros kapcsolatban álló jogot arra, hogy az eljárás során ne csupán a bűnösség igazolására vonatkozó körülményeket tárja fel, hanem mind az ezzel szemben álló, a terhelt bűnösségét kizáró vagy jelen esetben kétségessé tevő bizonyítékokat is beszerezze a hatóság, és feltárja mind a mentő, mint az enyhítő körülményeket.**

Bár a tisztességes eljárás követelményeinek teljesülését az Alkotmánybíróság elsődlegesen a tárgyalási szakra vonatkoztatva vizsgálja, ez nem jelenti azt, hogy a bírói szakaszt megelőzően lefolytatott eljárás az eljárás tisztessége szempontjából közömbös. Nem lehet teljesen elvonatkoztatni attól, hogy **a magyar büntetőeljárási törvény rendelkezései alapján, a gyakorlatban a bírósági tárgyalások alkalmával meghatározó mértékben a nyomozás során felvett bizonyítás megismétlése zajlik. Jelen ügyben különösen nehézkesé teszi a tényállás valóságnak megfelelő felderítése tekintettel arra, hogy a terhelt bűnösségét megkérdőjelező vagy a bűnösségét enyhítő bizonyítékok beszerzését a nyomozóhatóság a**

szabályszerűen előterjesztett bizonyítási indítványok ellenére tartósan negálta vagy be sem szerezte; bírói szakban pedig ugyanez ismétlődött. Az ügyben kezdettől a bűnösség védelme érvényesült, a nyomozóhatóság, az általa kialakított elmélethez kereste a bizonyítékokat és teljes egészében figyelmen kívül hagyta a terhelt védekezése alapjául szolgáló körülmények ellenőrzését. A bírói szak ugyanerre a rendszerre épített és követve a nyomozóhatóság által az ügyvel kapcsolatban kialakított álláspontot, továbbra sem adott helyt a védelem indítványainak és nem tette lehetővé, hogy a terhelt álláspontjának valóságtartalma vizsgálat tárgyát képezze. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla ugyanezt a gyakorlatot követte, az előterjesztett összes bizonyítási indítványt elutasította és kizárólag az ügy iratai alapján hozta meg ítéletét. (Az erről szóló indokolás a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.88/2018/121. számú ítélete 57. oldal közepétől a 62. oldal közepéig rendelkezik, részletesen felsorolva az I. rendű vádlott írásban előterjesztett bizonyítási indítványait)

A tisztességes eljárás követelményének alapvető ismérve, hogy a bíróságnak a bűnfelelősséget magalapozó tényállás megállapításakor – a megelőző eljárási szakaszra vonatkoztatva is – a bizonyítási cselekményekre, a bizonyítási eszközök beszerzésére vonatkozó szabályok megtartását is ellenőriznie, az ennek során elkövetett szabályszegések tényét, valós vagy nem valós voltát, a szabályszegésnek a bizonyítás eredményére való kihatását, annak mértékét tisztáznia kell. A fair eljárás követelményeinek teljesüléséért ugyanis végső soron a bíróság visel felelősséget. A bíró alkotmányos felelőssége éppen abban áll, hogy megítélje ennek a folyamatnak a törvényességét, szabályszerűségét, az Alaptörvényből fakadó körülmények betartásának érvényesülését.

A büntetőeljárás során megvalósuló jelentős súlyú szabályszegésekre, így a kizárt védők eljárására valamint a távollevő védő eljárására a védelem többször felhívta a figyelmet, így a másodfokú eljárásban előadott védőbeszédben és a felülvizsgálati kérelemben is. Ezen súlyos szabályszegések alapján a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla, vagy ennek hiányában a felülvizsgálati eljárás keretében a Kúria hatályon kívül kellett volna helyezze a Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítéletét.

Ehhez képest a Fővárosi Ítéltábla az eljárási szabálysértésekkel összefüggésben, melyek egyben az Indítványozó Alaptörvényben nevesített tisztességes eljáráshoz és védelemhez való jogát is egyértelműen sérti, a következőket nyilatkozta: (Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.88/2018/121. számú ítélet 55. oldal)

„ A fenti szabályok összevetése alapján vizsgálta a másodfokú bíróság a védők kizárással kapcsolatos felvetéseit. Ezzel összefüggésben megállapítható, hogy [REDACTED] akik korábban a sértettek képviselőjeként eljárak, egyidejűleg, de a későbbiekben sem járhattak volna egyik vádlott védőjeként sem.”

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is történt jogsértés. A jogsértés tényének megállapításán túl azonban a másodfokú ítélet nem tesz hozzá semmit ehhez a kérdéskörhöz, ami azért érdekes, mert megállapítja ugyan az eljárási szabálysértést, de nem alkalmaz jogkövetkezményt, sőt a jogszabályi követelményeket mellőző eljárási cselekményeket indítvány ellenére sem folytatja le újra.

A Fővárosi Ítéltábla az eljárási szabálysértések körében nevesítette [REDACTED] rást is, kimondva a következőket: „Kétségtelen tény, hogy az I. és VI. rendű vádlottak védője a 2016. év október hó 10. napján tartott tárgyaláson dr. [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] st
ismételten foganatosította a korábbi tárgyalási napon felvett bizonyítást és kihallgatta [REDACTED] s,
valamint [REDACTED] valamennyi tanút, akiket a korábbi tárgyaláson a kizárt védő jelenlétében kihallgatott, ezzel a kizárt védő jelenlétében lefolyt bizonyítást **túlnyomórészt** a bizonyítás ismételt felvételével megismételte.”

Ahogyan a Fővárosi Ítéltábla megjegyezte, „túlnyomórészt” sikerült az eljárási szabálysértést korrigálni, de az alapjogsérelem ennek ellenére fennáll tekintettel arra, hogy olyan védő járt el az I. és a VI. rendű vádlott védelmében, aki korábban nyomozóként vett részt ebben az eljárásban. Egyszerűen nem elvárható, hogy a korábbi nyomozói minőségben az eljárásban részt vevő személy, megfelelő, hatékony védelem keretei között, a tisztességes eljáráshoz való jog szabályainak maradéktalan betartása mellett járjon el. Ezt az elvárást maga a bírói gyakorlat sem támasztja az eljárásból kizárt védővel szemben, hiszen a törvény vélelmezi a terhelt és a sértett közti érdekellentétet. (BH 2016.10.267) Ebből következően a tényállás felderítésében részt vevő korábbi nyomozó egyszerűen nem tud hatékony védelmet biztosítani a terhelt részére a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülése mellett.

Az eljárási szabálysértésekre történő hivatkozás kapcsán a korábban ismertetett álláspontot ismételte meg a Kúria a 2021. február 8. napján kelt, Bfv.II.528/2020/9. számú végzésében (32. oldal közepe):

„A 2016. szeptember 2-án tartott tárgyalással kapcsolatos védői kifogás helytálló annyiban, hogy a jegyzőkönyv fejléce, illetve a megjelentek számbavétele szempontjából a 241. sorszámú jegyzőkönyv ellentmondásos és értelmezhetetlen, tekintettel arra, miszerint a 41. oldalon a jegyzőkönyv fejrésében az szerepel, hogy „**[REDACTED]** jett I. rendű meghatalmazott vezető védő” van jelen, azonban a 42. oldal első bekezdésében a távolmaradottak között az I. rendű és VI. rendű terhelt védője nem került feltüntetésre. Ezen a határnapon **[REDACTED]** i került meghallgatásra, akihez kérdést a XXVI. rendű és a XXIII. rendű terhelt intézett, továbbá **[REDACTED]** a került sor. A jegyzőkönyv tartalma szerint ezen a tárgyaláson valóban nem volt jelen az I. rendű és VI. rendű terhelt védője, azonban a bizonyítás a VI. rendű terheltet nem érintette. A korábbi Be. 281. § (4) bekezdés második mondata szerint, ha az eljárás több terhelt ellen folyik, a terhelt távollétében is megtartható a tárgyalásnak az a része, amely őt nem érinti; ekkor a meg nem jelent terhelt védőjének távollétében a tárgyalásnak ez a része akkor is megtartható, ha a védelem kötelező. Az elsőfokú bíróság tehát a VI. rendű terhelt tekintetében nem, az I. rendű terhelt tekintetében azonban valóban eljárási szabálysértéssel tartotta meg a tárgyalást.”

Tehát az Indítványozó, mint korábbi I. rendű terhelt tekintetében az elsőfokú bíróság tényleg eljárási szabálysértéssel tartotta meg a tárgyalást és ezáltal elmondható, hogy az Indítványozó tisztességes eljáráshoz és védelemhez való joga ebben az esetben is sérült.

Az Indítványozó tisztességes eljáráshoz és védelemhez való joga akkor is sérült, amikor dr. **[REDACTED]** korábban sértetti képviselőként járt el, védői minőségben jelent meg az eljárásban. A jogsértés fennállását és ezáltal az alapjogsértést, melynek elkerüléséért az eljáró bíróság felel, a Kúria sem vitatta:

„Az I. rendű és VI. rendű terhelt védője által **[REDACTED]** öző tekintetében kifejtettek szintén helytállóak annyiban, hogy e két védő korábban sértetti képviseletet látott el, ennek ellenére utóbb **[REDACTED]** esetben járt el az I. rendű, öt esetben pedig a VI. rendű terhelt védelmében. Az I. rendű terhelt esetében azonban **[REDACTED]** k a 2015. november 17-i tárgyaláson volt végig egyedül jelen.”

Bár a Kúria álláspontja szerint eljárási szabálysértést nem valósított meg a kizárt védőnek a nem kizárt védővel való együttes eljárása, mégis kérdést vet fel ez gyakorlat a **hatékony védelemhez való jog** érvényesülése kapcsán tekintettel a már hivatkozott bírósági határozat szerint (BH 2016.10.267) a törvény vélelmezi a terhelt és a sértett közti érdekellentétet. **Hogyan is tudnának ebben a helyzetben a védelemhez és a tisztességes eljáráshoz való jog garanciái megfelelően érvényesülni?!**

A Kúria végzésének 33. oldalán összegzően a következőkre tér ki:

„Nem valósult meg feltétlen eljárási szabálysértés azzal, hogy ██████████ 2015. május 13-i tárgyalás egyes, nem érdemi részein nem vett részt.”

Az ítélet meghozatalakor hatályos büntetőeljárás törvény (a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény) szerint a védőnek nem a tárgyalás érdemi részein kell személyesen jelen lenni, hanem a tárgyalás egészén:

242. § (1) A tárgyaláson a védő részvétele kötelező

- a) ha e törvény másképp nem rendelkezik, a törvényszék mint elsőfokú bíróság előtt,
- b) a 46. §-ban szabályozott esetekben,
- c) amennyiben a szabályszerűen megidézett vádlott bejelentette, hogy a tárgyaláson nem kíván részt venni,
- d) ha pótmagánvádló lép fel.

Tehát a jogsértés megtörtént, ráadásul az Indítványozónak a hatékony védelemhez való joga is sérült. Arról nem is beszélve, hogy a Kúria az eljárási szabálysértés súlyát csökkentve, a ítélet meghozatalakor hatályos jogszabállyal ellentétesen indokolta a hatályonkívül helyezés elmaradását.

A Kúria a végzésének 33. oldalán, az álláspontja szerint nem korrigált szabálysértésekre is hivatkozik:

„Ekként az eljárás során folyamatában ki nem küszöbölt eljárási szabálysértés

- ██████████ 2016. szeptember 2-i tárgyaláson az I. rendű terhelt tekintetében,

_____ása miatt a 2015. november 17-i tárgyaláson az I. rendű terhelt tekintetében, valamint a 2016. január 15-i tárgyalás második részében az I. rendű és a VI. rendű terhelt tekintetében.”

A már korábban hivatkozott jogsértések és egyben alapjog sértések mellett, ezen deklarált szabálysértéseket a Kúria maga is olyannak ismeri el, melyek korrigálására az eljárás során nem került sor. Azok eljárásjogi jogsértések, egyben alapjog sértések is.

A hivatkozott eljárási szabálysértések, ha a jogszabálynak megfelelően lettek volna értékelve egyértelműen hatályonkívül helyezésre adtak volna okot. Tehát a Fővárosi Törvényszék és Kúria azáltal, hogy nem biztosította a tisztességes eljárás lefolytatásának a feltételeit és a védelemhez való jog alkotmányos garanciáit, hagyta sérülni az Indítványozó alkotmányos jogait és nem tette lehetővé a szabadságvesztés büntetés felfüggesztését.

Az Alkotmánybíróság – a Bíróság (EJEB) döntéseivel összhangban - határozataiban több ízben leszögezte, hogy *a tisztességes eljárás követelmény-rendszerének egyes elemei nem vizsgálhatóak és nem értékelhetőek egymástól elszigetelten.* /20/2005. (V. 26.) AB határozat/

A bizonyítás szabályainak alkotmányos szempontok szerinti értelmezése és alkalmazása a büntető ügyekben nem választható el *a fegyverek egyenlőségének és a tartalmilag hatékony védelemhez való jognak* a tiszteletben tartásától. Az eljárási törvény rendelkezéseire figyelemmel a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő alanyoknak az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja. A bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein azonosítani kell az ügy elbírálásával kapcsolatos alapjogi követelményeket, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie. Az Alaptörvény 28. cikke ugyanis a bíróságok részére alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. /7/2013 (III.1.) AB határozat, 28/2013 (X. 9.) AB határozat/.

Jelen ügyben a tisztességes eljárás fentebb kifejtett aspektusa a legkisebb mértékben sem valósult meg, tekintettel arra, hogy sem a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla, sem pedig a felülvizsgálati eljárásban döntést hozó Kúria nem kellő alaposítással vizsgálta

A végrehajtás felfüggesztése

Az Indítványozó számára az eljárási szabálysértésekkel lefolytatott eljárás és a meghozott ítéletek és a felülvizsgálati eljárásban keletkezett végzés eredményeként jelenleg is töltött szabadságvesztés további végrehajtása visszafordíthatatlan károkat okoz. Ezek közvetlen, alapjogilag igazolt sérelmek, úgy, mint a magánélethez való jog, a családi élet tiszteletben tartásához való jog, személyi szabadsághoz való jog. Mindebből eredő mentális károk fel sem mérhetőek, a materiális károk jelentősek. Az Indítványozó mögött van olyan családi háttér és családi kapcsolatrendszer, ami lehetővé teszi, hogy ügy lezárásáig tisztes munkavégzés mellett, szüleivel, ikertestvérével való kapcsolatát teljes értékűen megélve, az elszenvedett károkat részben enyhítse.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

- a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az Indítványozó a 2019. április 9. napján előterjesztett felülvizsgálati kérelemben kezdeményezte az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet (a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 4.Bf.88/2018/121. számú ítélete) végrehajtásának felfüggesztését, melyre az indítvány elutasítása folytán nem került sor.

- b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

- c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Az Ügyrend 56. § - ban foglalt, adatnyilvánosságra vonatkozó rendelkezésekre figyelemmel az Indítványozó kijelenti, hogy nem járul hozzá az indítványban szereplő személyes adatainak a közzétételéhez, azok nyilvánosságra hozatalához.

- d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Fővárosi Törvényszék 15.B.311/2015/517. számú ítélete

Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.88/2018/121. számú ítélete

Kúria Bfv. II. 528/2020/9. számú végzése

Ügyvédi meghatalmazás

Nyilatkozat Indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozataláról

